

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

NITA PROSE

ΤΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΟΥ ΓΚΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΚΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Nita Prose, *The Mistletoe Mystery*, Harper Collins
Publishers Ltd, 2024

Προσαρμογή εξωφύλλου Γιώτα Αλεξάνδρου

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μαρτίνα Ασκητοπούλου

© 2024, Nita Prose Literary Service Inc.

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4552-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84552

Κ.Ε.Π. 6415, Κ.Π. 22329

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Nita Prose

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΚΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Βούλα Αυγουστίνου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Όλες οι υποσημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

Στον Τόνι,
Επειδή λατρεύει αυτή την εορταστική περίοδο
αλλά και για πολλούς ακόμα λόγους

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Όλες οι γιορτές άρεσαν στη γιαγιά μου, τα Χριστούγεννα όμως ήταν μακράν τα αγαπημένα της. Κάθε χρόνο με το που έφτανε Δεκέμβρης, ξετρύπωνε το ημερολόγιο αντίστροφης μέτρησης μέχρι τα Χριστούγεννα, το οποίο είχε φτιάξει ολομόναχη αναπροσαρμόζοντας μια δελτιοθήκη που είχε πετάξει η δημοτική βιβλιοθήκη, όταν οι υπολογιστές κατέστησαν την αρχειοθέτηση σε καρτέλες εντελώς παρωχημένη.

Η γιαγιά είχε γυαλίσει το έπιπλο μέχρι που τα νερά του ξύλου, όμοια με ρίγες τίγρης, έλαμψαν σαν χρυσάφι. Ύστερα είχε γράψει με μπογιά από μία ημερομηνία του Δεκέμβρη σε καθένα από τα είκοσι πέντε συρταράκια και είχε προσθέσει κάτω από κάθε αριθμό ένα χριστουγεννιάτικο σκιτσάκι – στις 3 Δεκέμβρη μια χιονονιφάδα, στις 12 τον σκούφο του Αϊ-Βασίλη, ενώ στις 25 ζωγράφισε τους τρεις Μάγους που με το κεφάλι σκυφτό πρόσφεραν τα λαμπρά τους δώρα.

Όταν ήμουν μικρή, αλλά και για πολλά χρόνια μετά, η γιαγιά έβαζε στο καθένα από εκείνα τα είκοσι πέντε συρταράκια τους διάφορους θαυμαστούς θησαυρούς που μάζευε όλη τη χρονιά μόνο για μένα – ένα ανοιχτόχρωμο ροζ κοχύλι, ένα σοκολατάκι με λικέρ κεράσι τυλιγμένο σε κόκκινο ασημόχαρτο, ένα ασημένιο κουταλάκι μινιατούρα.

Την πρώτη του Δεκέμβρη έφερνε στο σπίτι το φρεσκοκομμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο που της χάριζαν οι Κόλντγουελ, η τελευταία οικογένεια όπου εργάστηκε ως καμαριέρα. Κουβαλούσαμε το δέντρο απ' τις σκάλες του πολυώροφου κτιρίου μας, το σέρναμε μέχρι το διαμέρισμά μας και το στολίζαμε με γιρλάντες από ποπκόρν κι ένα σωρό άλλα χειροποίητα στολίδια.

Ανήμερα τα Χριστούγεννα ξυπνούσαμε νωρίς και φορώντας ακόμη τις πιτζάμες μας ανοίγαμε τα δώρα μας. Μια χρονιά η γιαγιά μου έφτιαξε ένα ολόκληρο κασόνι μαρμελάδα πορτοκάλι, την αγαπημένη μου γεύση. Μια άλλη χρονιά μου έδωσε ένα ασημένιο κολιέ, το οποίο της είχε χαρίσει, μου είπε, ένας αγαπημένος φίλος δεκάδες χρόνια πριν. Μου κόπηκε η ανάσα όταν άνοιξα το κουτάκι και είδα την αλυσίδα να αστράφτει στην μπαμπακένια θήκη.

«Μα γιαγιά, αυτό το κολιέ είναι δικό σου» είπα. «Δεν μπορώ να το δεχτώ».

«Φυσικά και μπορείς. Θα σου πηγαίνει πάρα πολύ».

Ήταν αλήθεια ότι μου πήγαινε και από κείνη τη μέρα δεν το έβγαλα από πάνω μου.

Ωστόσο με το που δέχτηκα το όμορφο δώρο της, συνει-

δητοποίησα πως είχε προκύψει ένα άλλο πρόβλημα. «Ωχ, όχι!» είπα.

«Τι έγινε;» ρώτησε η γιαγιά.

«Το δώρο που σου πήρα είναι άχρηστο τώρα» απάντησα.

Πήρα στα χέρια μου το πακέτο που είχα τυλίξει μόνη μου με καφέ χαρτί και έναν κόκκινο σατέν φιόγκο από πάνω. Το δώρο μου ήταν μια μπιζουτιέρα σε σχήμα καρδιάς, την οποία είχα βρει σ' ένα παλαιοπωλείο κοντά στο σπίτι μας. Ήταν μπρούντζινη, βρόμικη και σκουριασμένη όταν την αγόρασα, και γι' αυτό την πήρα για πενταροδεκάρες. Ωστόσο την έτριψα και τη γυάλισα, ώσπου η καρδιά έλαμψε και πάλι.

«Αχ, Μόλι μου» είπε η γιαγιά μόλις άνοιξε το δώρο της.

«Τι όμορφη μπιζουτιέρα».

«Όμορφη αλλά άχρηστη» είπα. «Τώρα δεν έχεις τίποτα να βάλεις μέσα». Ξέραμε και οι δύο ότι το μοναδικό κόσμημα της γιαγιάς ήταν το κολιέ που μου είχε μόλις χαρίσει.

«Δεν έχει σημασία. Θα τη φυλάω πάντα σαν θησαυρό».

Τοποθέτησε την μπιζουτιέρα σε σχήμα καρδιάς στο κομοδίνο της, όπου και παραμένει μέχρι σήμερα.

Κάθε χρόνο με το που φτάνει η περίοδος των γιορτών, συνειδητοποιώ ότι άθελά μου κάνω ανασκόπηση της ζωής μου και αναπολώ τα Χριστούγεννα που έχουν περάσει. Η γιαγιά πέθανε πολλά χρόνια πριν, κι όμως, για μία ακόμα χρονιά, τη θυμάμαι και συγκινούμαι αυτή την ξεχωριστή εποχή του χρόνου. Μετά τον θάνατο της γιαγιάς, πίστεψα

ότι δεν θα ξανανιώσω ποτέ πια χαρούμενη, ότι θα περάσω τις υπόλοιπες μέρες της ζωής μου σαν μανιτάρι στο σκοτάδι. Αλλά δεν είναι έτσι. Συγκατοικώ με τον αγαπημένο μου Χουάν Μανουέλ, το αγόρι μου, που μου θυμίζει πώς να λάμπω. Είναι ένας φωτεινός φάρος που γεμίζει την κάθε μου μέρα με ελπίδα και χαρά. Η ζωή μου είναι τόσο όμορφη που μερικές φορές τοιμπιέμαι για να βεβαιωθώ ότι είναι αλήθεια. Και αν είναι αλήθεια, άραγε θα κρατήσει;

Είναι χαζομάρα, το ξέρω. Προσπαθώ να μην αφήνω τέτοιες αμφιβολίες να ριζώνουν μέσα μου, είναι φορές όμως που ξεφεύγουν από τον έλεγχό μου. Όπως και να 'χει, η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια ο Χουάν κι εγώ ζούμε γαλήνια στο ταπεινό διαμερισμάκι μας, κι έχουμε επίσης τη χαρά να δουλεύουμε μαζί στο ξενοδοχείο Ρίτζενσι Γκραντ. Όποτε το ημερολόγιο φτάνει στον Δεκέμβρη, όπως έγινε πριν από τρεις βδομάδες περίπου, η έμφυτη καλή διάθεση του Χουάν χτυπάει κόκκινο, πολύ περισσότερο από το συνηθισμένο. Μεταφέρει στους πάντες –κι εγώ δεν αποτελώ εξαίρεση– τον χριστουγεννιάτικο ενθουσιασμό του. Το γιορτινό του πνεύμα είναι μεταδοτικό, ακόμα και στις πιο δύσκολες περιόδους. Για αυτό, όπως και για αναρίθμητους άλλους λόγους, τον αγαπώ τόσο πολύ και δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτόν.

Κάθε Χριστούγεννα που περνάμε μαζί, ο Χουάν προσθέτει μια καινούργια παράδοση στις γιορτές μας – μια παράδοση *αλά Χουάν*, όπως του αρέσει να λέει. Τα ευφάνταστα τελετουργικά είναι εξ ολοκλήρου δικής του έμπνευσης·

αποτελούν εκφράσεις καλοσύνης, κεφιού και, πάνω απ' όλα, χαράς.

Τα πρώτα μας Χριστούγεννα μαζί, είπα στον Χουάν για το χριστουγεννιάτικο ημερολόγιο της γιαγιάς και έκτοτε φροντίζει να κρατάει το έθιμο ζωντανό.

«Ανακηρύσσω και φέτος την έναρξη του Μήνα της Μό-λι» είπε μόλις μπήκε ο Δεκέμβρης. «Ένα δώρο την ημέρα για την αγάπη μου. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;»

Κάθε χρόνο γεμίζει το χριστουγεννιάτικο ημερολόγιο της γιαγιάς με θησαυρούς που έχει επιλέξει ειδικά για μένα. Όταν βλέπω το πρόσωπό του να φωτίζεται σαν παιδιού την ώρα που ανοίγω ένα από τα συρταράκια, ξαναθυμάμαι αυτό που μου έλεγε πάντοτε η γιαγιά για τα δώρα: για όσους έχουν αγνή καρδιά το να δίνουν είναι πιο σημαντικό από το να παίρνουν.

Τα δεύτερα Χριστούγεννα που περάσαμε μαζί, ο Χουάν κι εγώ προσθέσαμε στο τελετουργικό μας τα μπισκότα, που τα ψήνουμε μαζί στη μικροσκοπική και νοικοκυρεμένη κουζίνα μας, και ύστερα διακοσμούμε το καθένα με γλάσο, αν και οι δημιουργίες του Χουάν βγαίνουν πάντα πολύ καλύτερες από τις δικές μου. Μόλις τα μπισκότα είναι έτοιμα μέσα στα κουτιά τους, ο Χουάν ντύνεται Αϊ-Βασίλης κι εγώ το ξωτικό του, και στη συνέχεια δωρίζουμε από ένα κουτί σε όλους τους γείτονές μας στην κακοσυντηρημένη πολυκατοικία μας, αφήνοντας μερικά παραπάνω στις πόρτες αγνώστων που πιστεύουμε ότι θα τους έκανε καλό μια στάλα χριστουγεννιάτικου πνεύματος.

Τα τρίτα Χριστούγεννα που περάσαμε μαζί, ο Χουάν

είχε μια ολοκαινούργια ιδέα. «Το παράθυρό μας βλέπει στον δρόμο. Κάποιοι ένοικοι βάζουν λαμπάκια. Θα πρέπει να βάλουμε κι εμείς!» ανακοίνωσε. Πριν προλάβω να τον σταματήσω, έτρεξε στο γειτονικό χρωματοπωλείο, αγόρασε μια σειρά πολύχρωμα λαμπάκια που αναβοσβήνουν, και τα κρέμασε γύρω από το παράθυρο του σαλονιού μας, δημιουργώντας μια παραμυθένια εικόνα, ορατή από ένα χιλιόμετρο μακριά.

Όσο για την περσινή χριστουγεννιάτικη παράδοση αλά Χουάν, ήταν μακράν η πιο τρελή ιδέα του μέχρι σήμερα. Την ημέρα που έπεσε το πρώτο χιόνι του Δεκέμβρη, ο Χουάν μπήκε σαν σίφουνας στο σαλόνι, όπου με βρήκε να κάθομαι στον ξεφτισμένο καναπέ μας, και είπε «Πάμε βόλτα με μια άμαξα, αυτές που τις σέρνουν άλογα – χιόνια στο καμπαναριό! Πάντα ήθελα να το κάνω αυτό – μια ρομαντική βόλτα στους δρόμους της πόλης με τη Μόλι μου στην αγκαλιά μου».

«Τι ωραία ιδέα» απάντησα. «Να το κανονίσουμε καμιά φορά».

«Καμιά φορά;» απάντησε. «Τώρα αμέσως θα πάμε!»

Κάπως έτσι βρέθηκα κουκουλωμένη μ' ένα ζεστό παλτό και τον Χουάν δίπλα μου να κρατάει σφιχτά ένα θερμός με ζεστή σοκολάτα που είχε ετοιμάσει μόνος του. Και μια και δυο κατεβήκαμε στην κεντρική πλατεία της πόλης, όπου έκοβαν βόλτες οι στολισμένες άμαξες. Το πρόσωπο του Χουάν σκοτείνιασε μόλις ένας αμαξάς του είπε την τιμή για τη σύντομη διαδρομή – πολύ πάνω από το ισχνό μας βαλάντιο. Το χέρι του πήγε στο πορτοφόλι του, αλλά τον σταμά-

τησα πριν πληρώσει. «Χουάν, είναι πάρα πολλά λεφτά. Σίγουρα μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο».

Τα μάτια του φωτίστηκαν και στο μάγουλό του σχηματίστηκε εκείνο το πονηρό λακκάκι που εμφανίζεται κάθε φορά που κατεβάζει μια θεότρελη ιδέα. «Έχεις δίκιο, Μόλι. Σκέφτηκα κάτι καλύτερο».

Γι' αυτό και την επόμενη μέρα ξαναβρέθηκα στην κεντρική πλατεία. Αυτή τη φορά ήμουν καθισμένη σ' ένα παιδικό έλκηθρο που είχε ψαρέψει από έναν κάδο σκουπιδιών κι εκείνος φορούσε ένα παλιό γούνινο παλτό της γιαγιάς μου, κέρατα τάρανδου του ενός δολαρίου στο κεφάλι και κόκκινη μύτη κλόουν. Τραβώντας το έλκηθρο, με έκανε βόλτα –δύο φορές, μάλιστα!– γύρω από την κεντρική πλατεία. Σε όλη τη διαδρομή δεν σταμάτησα να γελάω, όπως γελούσαν και όλοι όσοι ήταν εκεί και έκαναν χάξι το ανόητο μα διασκεδαστικό θέαμα. Μια φωτογραφία από εκείνη τη στιγμή βρίσκεται μέχρι σήμερα πάνω στη βιτρίνα με τα μπιμπελό της γιαγιάς. Με δείχνει σκασμένη στα γέλια, το κεφάλι ριγμένο πίσω, και τον Χουάν να με κοιτάζει – ανυπόμονο, ενθουσιασμένο και ίσως έστω και λίγο (ελπίζω) ερωτευμένο. Ποιος να το φανταζόταν ότι ένας τάρανδος θα απολάμβανε τόσο πολύ μια βόλτα;

Τώρα είναι πρωί Κυριακής και είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι πασχίζοντας να κοιμηθώ μερικές ώρες ακόμα, ενώ χαζεύω στο μισοσκόταδο τον Χουάν, που κοιμάται γαλήνια στο μαξιλάρι του. Στο μυαλό μου κλωθογυρίζουν ένα σωρό αναμνήσεις από περασμένα Χριστούγεννα. Πολύ σύντομα θα γιορτάσουμε τα πέμπτα μας Χριστούγεννα μαζί – μα-

κάρι να είναι τόσο διασκεδαστικά και χαρούμενα όσο τα προηγούμενα.

Το πρόσωπο του Χουάν είναι ήρεμο και ονειρεμένα γλυκό. Αν και κοντεύει οχτώ η ώρα, δεν θα τον ξυπνήσω. Όχι ακόμη. Του αξίζει ο παραπάνω ύπνος. Τον τελευταίο καιρό είναι συνέχεια κουρασμένος. Το αγόρι μου δεν ησυχάζει στιγμή. Καταπιάνεται συνεχώς με τη μία ή την άλλη δουλειά, φροντίζοντας να είναι όλοι καλά – φίλοι, οικογένεια, συνάδελφοι, επισκέπτες του ξενοδοχείου κι εγώ.

Χτες περάσαμε μια κουραστική μέρα στο Ρίτζενσι Γκραντ: εγώ μοχθούσα στα δωμάτια του ξενοδοχείου ως αρχικαμαριέρα, και ο Χουάν έκανε διπλή βάρδια στην κουζίνα του κάτω ορόφου. Πριν από δύο χρόνια πήρε προαγωγή και έγινε υπεύθυνος γλυκών και αρτοποιημάτων. Αυτό σημαίνει ότι κατά τη διάρκεια των γιορτών είναι υπεύθυνος για πολύ περισσότερες παρασκευές, που ξεφεύγουν κατά πολύ από τα συνήθη του καθήκοντα.

Όταν γυρίσαμε σπίτι μετά τη χτεσινή βάρδια, ήμουν πτώμα απ' την κούραση. Έβγαλα τα παπούτσια μου, σκούπισα τις σόλες, τα έβαλα στην ντουλάπα του χολ και αμέσως μετά σωριάστηκα στον καναπέ του σαλονιού.

«Αν είναι δυνατόν, δεσποινίς Μόλι» είπε ο Χουάν, κοιτάζοντάς με από την είσοδο. «Είσαι τρομερά cansada».*

«Είμαι κουρέλι» απάντησα. «Στο ξενοδοχείο επικρατεί χριστουγεννιάτικος χαλασμός Κυρίου. Κι εσύ πρέπει να είσαι ξεθεωμένος».

* Ισπανικά στο πρωτότυπο: Κουρασμένη.

Ανασήκωσε τους ώμους του, έβγαλε τα παπούτσια του, τα σκούπισε καλά καλά και τα τοποθέτησε προσεκτικά δίπλα στα δικά μου στην ντουλάπα. Την επόμενη στιγμή βρέθηκε δίπλα μου, μου έριξε το πάπλωμα με το μεγάλο άστρο στο κέντρο που μου είχε φτιάξει η γιαγιά, και μου έσκασε ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο.

«Ξεκουράσου. Θα ετοιμάσω το βραδινό μας».

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξα τους μαύρους κύκλους που είχαν εγκατασταθεί κάτω από τα υπέροχα καστανά του μάτια. Φαινόταν κατάχλωμος και εξαντλημένος. Ξέρω ότι δουλεύει πάρα πολύ, αλλά δεν παραπονιέται ποτέ, κι ως γίνεται χίλια κομμάτια για να τα προλαβαίνει όλα. Μερικές φορές έχω την αίσθηση ότι έχει πολλά στο μυαλό του, ίσως περισσότερα απ' όσα γνωρίζω. Αλλά δεν έχω ιδέα τι είναι αυτό που τον απασχολεί. Δεν είναι ο άνθρωπος που θα μιλήσει για τα προβλήματά του. Όπως η γιαγιά έτσι και ο Χουάν Μανουέλ προτιμά να κρατάει τις έγνοιες μέσα του, αθέατες, ελπίζοντας ότι η έλλειψη φωτός θα τις κάνει να μαραζώσουν, και θα πάψουν να τον βασανίζουν. Μακάρι να ήταν τόσο απλά τα πράγματα.

«Χουάν» είπα ξαπλωμένη στον καναπέ όσο εκείνος στεκόταν από πάνω μου. «Δεν χρειάζεται να μου φτιάξεις βραδινό. Όλη μέρα μαγειρεύεις για εκατοντάδες ανθρώπους στο ξενοδοχείο. Μπορούμε να την περάσουμε με τoστ και τσάι».

«Μα είναι Σάββατο, μέρα για σπαγγέτι!» μου απάντησε. «Και για ρομαντικό δείπνο με την κουρασμένη αλλά πάντα εκθαμβωτική πριγκίπισσά μου».

Έπειτα πήγε χορεύοντας προς την κουζίνα και φόρεσε την παλιά εμπριμέ ποδιά της γιαγιάς, κάνοντας μια στροφή γύρω από τον εαυτό του σαν να χορεύει σάλσα στο κατώφλι, για να με κάνει να γελάσω. Και το πέτυχε.

Τα Σάββατα τρώμε σπαγγέτι, τις Τρίτες τάκο, τις Τετάρτες μεξικάνικα τηγανητά αυγά... Χρόνια τώρα προσπαθώ να πείσω τον Χουάν ότι ξέρω κι εγώ να μαγειρεύω και μπορώ να αναλάβω κάποια από τα βάρη της κουζίνας, αλλά αυτός επιμένει να τα κάνει όλα μόνος του· κάθε του γεύμα, μια απόδειξη της αγάπης του.

«Μόλι, καθαρίζεις από το πρωί ως το βράδυ. Το λιγότερο που μπορώ να κάνω είναι να μας μαγειρεύω. Δεν ξέρεις τι λένε για την ευτυχία; La felicidad, así como el amor, entra por la cocina».

«Που πάει να πει;» ρώτησα.

«Η ευτυχία, όπως και ο έρωτας, μπαίνει από την κουζίνα».

Άρχισε να σιγοτραγουδά και εξαφανίστηκε μέσα σε κουδούνισματα κατσαρολικών. Ο ήχος με νανούρισε και πριν το καταλάβω αποκοιμήθηκα όπως ήμουν στο σαλόνι. Ξύπνησα μόνο όταν ο Χουάν εμφανίστηκε πάλι στο πλευρό μου και μ' ένα φιλί στο μάγουλο μού ανήγγειλε «Princesa, το δείπνο σεβιρίστηκε».

Έδωξα από πάνω μου το πάπλωμα της γιαγιάς και πήγα νυσταγμένα στην κουζίνα, όπου τα φώτα ήταν χαμηλωμένα και το φθαρμένο ξύλινο τραπέζι μας ήταν στρωμένο με δύο πιάτα γεμάτα ως πάνω με σπαγγέτι και κεφτεδάκια. Ένα αναμμένο κερί ανάμεσά τους έλουζε με τη γλυκιά του

λάμπη τα πάντα, μαζί και τον όμορφο άντρα με την εμπριμέ ποδιά που μου τράβηξε την καρδέκλα για να καθίσω και μου ευχήθηκε καλή όρεξη και να απολαύσω το γεύμα.

Και είναι αλήθεια. Απολαμβάνω κάθε μας λεπτό μαζί. Η ζωή μας είναι γεμάτη από στιγμές απλής και ανόθευτης χαράς. Ποτέ μου δεν θα καταλάβω πώς στάθηκα τόσο τυχερή και μου 'λαχε αυτός ο άνθρωπος. Μερικές φορές απορώ τι έκανα για να μου αξίζει.

Χτες βράδυ μετά το φαγητό, επέμεινα να πλύνω εγώ τα πιάτα. Τελικά ο Χουάν υποχώρησε.

«Καλά» είπε. «Όσο θα συμμαζεύεις εδώ, θα πάω κάτω για κάτι δουλίτσες. Και θα δω αν υπάρχει τίποτα στο γραμματοκιβώτιό μας».

Επέστρεψε λίγη ώρα μετά κρατώντας ένα μικρό δέμα στα χέρια του. «Η μητέρα μου έστειλε κάτι από το Μεξικό» είπε. «Αναρωτιέμαι τι μπορεί να είναι».

Άνοιξε τον φάκελο μπροστά μου κι έβγαλε από μέσα ένα παράξενο μαραφέτι – ένα πολύχρωμο σωληνάκι φτιαγμένο από αποξηραμένα φοινικόφυλλα πλεγμένα μεταξύ τους.

«Ay, mamá» είπε γελώντας μόνος του. «Δεν το πιστεύω ότι το έστειλε».

«Τι είναι πάλι αυτό;» ρώτησα.

«Απόδειξη ότι η μητέρα μου κάνει πάντα του κεφαλιού της. Και ότι έχει μυαλό ξυράφι» απάντησε. «Έλα πιο κοντά να σου δείξω» είπε ο Χουάν, κι εκείνο το σκανταλιάρικο λακκάκι έκανε πάλι την εμφάνισή του στο μάγουλό του.

«Δώσε μου το χέρι σου» μου είπε.

Του το έδωσα.

«Λέγεται “ατραπανόβιος”» μου εξήγησε. «Είναι ένα παιδικό παιχνίδι και μια περίεργη, παλιά μεξικάνικη παράδοση. Ουσιαστικά όταν θέλεις κάποια να μείνει κοντά σου για πάντα, βάζεις το ατραπανόβιος στο δάχτυλό της. Όταν ήμουν μικρός, αναρωτιόμουν γιατί να θέλεις να κάνεις κάτι τέτοιο. Τώρα που έχω εσένα στη ζωή μου, το καταλαβαίνω απόλυτα. Να, δες» είπε και έβαλε το παράξενο μαρσέτι στο δάχτυλό μου. Ήταν πολύ σφιχτό και, όση δύναμη κι αν έβαζα, δεν μπορούσα να το βγάλω.

Ο Χουάν το έπιασε από την άλλη άκρη και μ’ ένα χαζοχαρούμενο χαμόγελο με τράβηξε προς το μέρος του ώσπου βρέθηκα κλεισμένη στη ζεστή του αγκαλιά.

«Φαίνεται πως έχω παγιδευτεί μαζί σου» είπα χαρούμενη.

«Ακριβώς. Αυτός είναι ο σκοπός. Αλλά αν δεν θέλεις, κανένα πρόβλημα. Κάνω απλώς αυτό...» Τράβηξε έναν κρυφό μηχανισμό και το σωληνάκι χαλάρωσε γύρω από το δάχτυλό μου. «Βλέπεις; Τώρα είσαι ελεύθερη. Τι λες;»

«Νομίζω ότι δεν χρειάζεσαι κανένα παιχνίδι για να με κρατήσεις κοντά σου» απάντησα, ακουμπώντας τα χέρια μου στα μάγουλά του. «Η γιαγιά μου έλεγε “Αν αγαπάς κάτι, άσ’ το ελεύθερο”».

«Αν γυρίσει ξανά σ’ εσένα, είναι δικό σου» είπε και με φίλησε στα χείλη.

«...αν όχι, δεν ήταν ποτέ» είπα. «Ωστε λέτε και στα ισπανικά το ίδιο;»

«Ναι» είπε ο Χουάν.

Εκείνη τη στιγμή τα μάτια μου πήγαν στο αριστερό μου

χέρι που ήταν ακουμπισμένο στο στήθος του Χουάν. Το ατραπανόβιος είχε αφήσει ένα σκούρο σημάδι, σαν σκόνη, γύρω από το δάχτυλό μου.

«Είναι φυσιολογικό να αφήνει λεκέ;» ρώτησα δείχνοντας το χέρι μου στον Χουάν.

«Α, ναι. Αυτή είναι η πλάκα!» απάντησε.

Πριν μπορέσω να τον ρωτήσω κάτι παραπάνω, ο Χουάν με άφησε ξαφνικά και έτρεξε στον διάδρομο, πηγαίνοντας στο μπάνιο. Επέστρεψε μερικές στιγμές μετά, λέγοντας «Μου ήρθε ιδέα! Δεν γίνεται Σάββατο χωρίς σπα-γγέτι!»

«Μα μόλις φάγαμε» απάντησα.

«Ναι, αλλά ξεχάσαμε το “σπα” από το “σπα-γγέτι”» είπε. «Πώς θα σου φαινόταν μια χαλαρωτική, αναζωογονητική ρομαντική βραδιά σ’ ένα πολυτελές σπα – να βουτήξουμε σε άλατα μπάνιου, ακριβώς στην καρδιά της πόλης;»

«Αχ, Χουάν» είπα. «Ξέρεις ότι δεν έχουμε την οικονομική δυνατότητα για τέτοια πράγματα».

«Κι όμως, την έχουμε» απάντησε. Κι έτρεξε πάλι στον διάδρομο, μόνο που αυτή τη φορά πήγε στην κουζίνα κι επέστρεψε μ’ ένα μπουκάλι υγρό απορρυπαντικό πιάτων στο χέρι.

Πριν το καταλάβω, ήμουν βυθισμένη μέχρι το στήθος στην καταγρατζουνισμένη μας μπανιέρα μαζί με τον Χουάν ενώ εκείνος μετρούσε και φιλούσε ένα ένα τα δάχτυλα του δεξιού μου ποδιού, με ένα μούσι Αϊ-Βασίλη από σαπουνάδα και ασορτί μουστάκι.

Μουλιάσαμε σ’ εκείνη την μπανιέρα μιλώντας, χαζογελώντας και λέγοντας ιστορίες, ώσπου το δέρμα μας έγινε

ροζ και ζάρωσε σαν σταφίδα. Ύστερα ο αγαπημένος μου με τύλιξε με μια καθαρή πετσέτα και στέγνωσε σχολαστικά κάθε σπιθαμή του σώματός μου. Έκανα κι εγώ το ίδιο, χασομερώντας επίτηδες όταν πέρασα την πετσέτα πάνω από τους γυμνασμένους ώμους του και το φαρδύ, λαχταριστά λείο στέρνο του.

Στεγνοί πια, μεθυσμένοι από γλύκα, τρέξαμε γυμνοί στο δωμάτιό μας και πέσαμε στο κρεβάτι.

«Επιστρέφω αμέσως» μου ανακοίνωσε ο Χουάν.

«Πού πας πάλι;» τον ρώτησα.

Τον άκουγα στο μπάνιο να αδειάζει και να καθαρίζει την μπανιέρα. Ήξερε ότι θα με ενοχλούσε αν την έβρισκα γεμάτη στάμπες νερού το πρωί. Ήταν αποφασισμένος να κάνει όλο το μπάνιο λαμπίκο· εκείνον δεν τον ένοιαζε, το έκανε για χάρη μου.

Κουλουριάστηκα στο κρεβάτι μας και τον περίμενα να γυρίσει, ανασαίνοντας την ευωδιά του λεμονιού από το μπάνιο. Κάπου εκεί μάλλον θα με πήρε ο ύπνος και ξύπνησα τώρα, τόσο νωρίς. Ο Χουάν λογικά θα ήρθε ακροπατώντας στο κρεβάτι χτες βράδυ, προσέχοντας να μη με ξυπνήσει, αν και θα μου άρεσε τόσο πολύ να τον είχα νιώσει να τυλίγεται γύρω μου πριν αποκοιμηθούμε σφιχταγκαλιασμένοι.

Τώρα, έτσι όπως είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, μια σκιά από την κουρτίνα πέφτει πάνω στο ήρεμο πρόσωπο του Χουάν, και ξαφνικά με πιάνει ένα σφίξιμο, σαν απελπισία. Δεν ξέρω τι μπορεί να το προκάλεσε. Τίποτα στη ζωή μου δεν θα ήταν ίδιο χωρίς τον Χουάν, αλλά νομίζω πως δυσκο-

λεύομαι να κατανοήσω γιατί είναι μαζί μου. Φυσικά δεν είναι η πρώτη φορά που το νιώθω αυτό – αυτό τον φόβο, αυτό τον τρόμο. Έτσι ένιωθα και όταν αρρώστησε η γιαγιά. Με κατέτρωγε η αγωνία για το πώς θα έφτιαχνα τη ζωή μου χωρίς εκείνη. Κι όμως, να με. Τα κατάφερα. Δεν πιστεύω όμως ότι θα καταφέρω να αντέξω άλλη μία τέτοια απώλεια. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτό τον άνθρωπο δίπλα μου, γιατί όσο φως κι αν φέρνει στη ζωή μου, εγώ εξακολουθώ να τρέμω το σκοτάδι. Κανένα ατραπανόβιος δεν είναι τόσο ισχυρό που να μπορεί να κρατήσει τον Χουάν μαζί μου για πάντα. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να ελπίζω ότι η αγάπη μου αρκεί.

Αυτές οι σκέψεις κάνουν το μυαλό μου να στριφογυρίζει και να βουλιάζει στο παρελθόν, να σκοντάφτει σε παλιές γνωστές ατραπούς που το οδηγούν στις πιο σκοτεινές αναμνήσεις. Αναπόφευκτα θυμάμαι εκείνα τα πρώτα Χριστούγεννα που τα πέρασα ολομόναχη, χωρίς τη γιαγιά μου. Ήταν οι πιο θλιβερές γιορτές που έζησα ποτέ – μια ατέλειωτη περίοδος στεναχώριας. Δεν ήταν μόνο η απώλειά της, η απουσία της πρόσχαρης φωνής της να τραγουδά τα κάλαντα, ή ότι άνοιγα τα συρταράκια του χριστουγεννιάτικου ημερολογίου της και τα έβρισκα όλα άδεια, χωρίς ούτε ένα μικρό θησαυρό. Ήταν εκείνη η βαριά, ανελέητη μοναξιά που με τύλιγε στη δουλειά, οι συνεχείς υπομνήσεις ότι ο κόσμος ήταν ένα μυστήριο που δεν μπορούσα να λύσω χωρίς τη βοήθειά της.

Το χριστουγεννιάτικο πάρτι του προσωπικού στο Ρίτζενσι Γκραντ ήταν ανέκαθεν μια υπέροχη εκδήλωση.

Γίνεται en pleine vue* στο φουαγέ του ξενοδοχείου, όπου προσφέρονται ζεστός μηλίτης, τσάι και χριστουγεννιάτικα μπισκότα. Κάθε χρόνο το προσμένω πώς και πώς. Αλλά την πρώτη χρονιά χωρίς τη γιαγιά, το πάρτι του προσωπικού ήταν η μόνη χριστουγεννιάτικη εκδήλωση στην οποία με είχαν καλέσει και αυτό την έκανε ακόμα πιο ξεχωριστή από συνήθως. Ο κύριος Σνόου είχε την ιδέα τα μέλη του προσωπικού να γίνουμε «κρυφοί Αϊ-Βασίληδες» ώστε να χαρίσουμε και να λάβουμε από ένα δώρο ο καθένας. Προς μεγάλη μου θλίψη, στην κλήρωση μού έτυχε η Τσέριλ. Παρ' όλα αυτά ήμουν αποφασισμένη να της φερθώ όπως προστάζει το χριστουγεννιάτικο πνεύμα.

Ανήμερα του πάρτι, σύσσωμο το προσωπικό συγκεντρώθηκε στο φουαγέ – γκρουμ και σερβιτόροι, θυρωροί και λαντζέρηδες, ρεσεψιονίστ και μάγειρες. Όλοι ήταν γιορτινά ντυμένοι και ξεχείλιζαν από εορταστική διάθεση. Όταν έφτασε η ώρα της ανταλλαγής των ανώνυμων δώρων, ο κύριος Πρέστον άρχισε να τα μοιράζει ένα ένα ενώπιον όλου του προσωπικού. Ενθουσιάστηκα όταν έπιασε το δικό μου δώρο προς την Τσέριλ και της το έδωσε.

Αλλά μόλις η Τσέριλ ξετύλιξε το καφέ χαρτί, το πρόσωπό της σκυθρώπιασε. «Ιου. Χρησιμοποιημένα σοκολατάκια από τα δωμάτια του ξενοδοχείου, σε σχήμα χριστουγεννιάτικου δέντρου. Τι να σου πω, ρε Μόλι, πολύ κρυφός Αϊ-Βασίλης» κάγχασε.

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Σε κοινή θέα.

«Πώς κατάλαβες ότι το δώρο είναι από μένα;» ρώτησα.

«Δεν υπάρχει άλλος τόσο περίεργος που να κάνει δώρα σοκολατάκια του ξενοδοχείου, που τα πήρε από τα σκουπίδια» μου απάντησε.

«Δεν τα πήρα από τα σκουπίδια. Ήταν αχρησιμοποίητα, κι εγώ απλώς τους χάρισα μια νέα ζωή» εξήγησα. «Μάζευε, κι ας είναι και ρώγες».

«Ελάτε, σας παρακαλώ» είπε ο κύριος Σνόου πριν προλάβω να προσθέσω οτιδήποτε άλλο. «Τα Χριστούγεννα είναι η γιορτή της καλοσύνης, μια αρετή που για κάποιους εδώ μέσα είναι άγνωστη έννοια». Κοίταξε με νόημα την Τσέριλ κι έπειτα έσκυψε κι έπιασε ένα άλλο δώρο κάτω από το δέντρο. «Ορίστε, Μόλι» είπε. «Αυτό εδώ γράφει το όνομά σου».

Το πακέτο που μου έδωσε ήταν τυλιγμένο σε ασημόχαρτο με χρυσές ρίγες και είχε έναν ασημένιο φιόγκο στην κορυφή.

«Από ποιον λέτε να είναι;» ρώτησα τα συγκεντρωμένα μέλη του προσωπικού.

«Πού να ξέρω» πετάχτηκε ο Ρόντνι, ο όμορφος μπάρμαν με τον οποίο ήμουν ερωτοχτυπημένη τότε. «Υπάρχει λόγος που το παιχνίδι λέγεται “κρυφός Αϊ-Βασίλης”, σωστά;» Ο Ρόντνι μου έκλεισε το μάτι και, καθώς τότε δεν ήξερα ακόμη τι μπελάς ήταν, ένιωσα αμέσως τα γόνατά μου να λύνονται.

«Ανοιξέ το, Μόλι» είπε ο Χουάν Μανουέλ ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν.

Έσκισα το περιτύλιγμα και έβγαλα από μέσα μια κούκλα

σε συσκευασία από χαρτόνι και πλαστικό – η Ρόζι το ρομπότ από την παλιά τηλεοπτική σειρά κινουμένων σχεδίων *Οι Τζέτσονς*. Σάστισα εντελώς. «Μα αυτό είναι παιχνίδι για παιδιά» είπα. «Σίγουρα για κάποιον άλλο προοριζόταν».

«Α, όχι» πέταξε ο Ρόντνι, κρυφογελώντας. «Είναι σίγουρα για σένα».

Σαν μολυσματικός ιός, πνιχτά γέλια μεταδόθηκαν από τον έναν στον άλλο. Οι ρεσεψιονίστ έκρυβαν τα χάχανά τους πίσω από τα χέρια τους. Οι θαλαμηπόλοι χασκογελούσαν και σκουντιόντουσαν. Μέχρι και κάποιες από τις καμαριέρες με τις οποίες δούλευα καθημερινά δυσκολεύονταν να συγκρατήσουν τα χαμόγελά τους.

Κοίταξα το παιχνίδι στα χέρια μου. Ρομπότ, Μόλι η απροσάρμοστη, τέρας τυπικότητας – μερικά από τα παρατσούκλια που μου είχαν κολλήσει κατά καιρούς οι άνθρωποι με τους οποίους δούλευα κάθε μέρα μαζί. Μου έκαναν πλάκα, αλλά εγώ δεν γελούσα. Ένιωσα τόσο μικρή, τόσο ανόητη. Εστίασα την προσοχή μου στη λάμψη των άψογα γυαλισμένων παπουτσιών μου.

«Αρκετά» είπε ο κύριος Πρέστον, προσπαθώντας να βάλει φρένο στα γέλια.

Ο Χουάν Μανουέλ ήρθε κοντά μου. Έβαλε το χέρι του στο μπράτσο μου, σαν να με παρηγορούσε. «Ο δικός μου κρυφός Αϊ-Βασίλης μου χάρισε τσάι Ερλ Γκρέι, Μόλι. Θα ήθελες ν' ανταλλάξουμε; Θα στείλω το παιχνίδι στον ανιψιό μου στο Μεξικό. Θα ξετρελαθεί. Δεν πετάμε, ανακυκλώνουμε, έτσι; Μάζευε, κι ας είναι και ρώγες;»

Έψαξα στο πρόσωπό του σημάδια που θα μου αποκάλυ-

πταν ότι κι αυτός με κορόιδευε, αλλά τα σκούρα καστανά του μάτια ήταν σοβαρά και ανέκφραστα, οι άκρες του στόματός του στραμμένες προς τα κάτω, μια έκφραση που δεν αναγνώρισα τότε, αν και τώρα που την ξαναφέρνω στο μυαλό μου, πιστεύω πως ήταν συμπόνια. «Ευχαριστώ, Χουάν Μανουέλ» είπα. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Τουλάχιστον κάποιος εδώ μέσα καταλαβαίνει το νόημα των Χριστουγέννων» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο κύριος Πρέστον.

«Συμφωνώ και επαυξάνω» είπε ο κύριος Σνόου.

*Ήρθαν τα Χριστούγεννα
στο Ρίτζενσι Γκραντ και η Μόλι
έρχεται αντιμέτωπη με το πιο
σημαντικό μυστήριο
της ζωής της.*

Στη Μόλι ανέκαθεν άρεσαν οι γιορτές. Όταν ήταν μικρή, η γιαγιά της έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να περάσουν υπέροχα τα Χριστούγεννα. Τα πρώτα χρόνια χωρίς τη γιαγιά της ήταν πολύ δύσκολα για τη Μόλι, όμως ο αγαπημένος της Χουάν Μανουέλ είναι αποφασισμένος να κάνει τα φετινά Χριστούγεννα τα καλύτερα ως τώρα.

Στην ανταλλαγή δώρων για τον «κρυφό Αϊ-Βασίλη» η Μόλι αρχίζει να αμφισβητεί τα πάντα. Μπορεί άραγε να εμπιστευτεί αυτούς που νόμιζε ή ήρθε η ώρα να επιλύσει το πιο σημαντικό –και πιο προσωπικό– μυστήριο που έχει αντιμετωπίσει; Η Μόλι έχει ένα κακό προαίσθημα και αρχίζει να αναρωτιέται: μήπως για άλλη μία φορά πέρασε τον βάτραχο για πρίγκιπα;

Μια συγκινητική, μαγική ιστορία που μας θυμίζει ότι το μεγαλύτερο μυστήριο είναι η αγάπη.

Ένα cozy-mystery κομμένο και ραμμένο
για τα Χριστούγεννα.

KIRKUS REVIEWS

ISBN: 978-618-03-4552-0

9 786180 345520

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84552

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book